

Arrest

nr. 104 383 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2013 tot terugdrijving.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaten A. HAEGEMAN en S. ZOKOU, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster arriveerde op 30 mei 2013 met vlucht SN251 op de luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 mei 2013 de beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag werd ter kennis gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Op 30/05/2013, om 11.10 aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [J. A.] inspecteur de heer/mevrouw

*naam [K.] voornaam [H.]
[...]*

,op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen :

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd :

Betrokkene beweert naar België gekomen te zijn voor toeristische redenen. Om dit te staven legt zij een toeristisch programma voor en twee hotelreservaties. Uit het mondeling onderhoud blijkt echter dat zij helemaal niet op de hoogte is van wat er in dat programma staat, noch van wat er in België te bezichtigen is. Zij is in het bezit van een boekje met Belgische en Franse telefoonnummers. Zij verklaart dat niemand haar staat op te wachten aan de luchthaven. Uit telefonisch contact met een van de telefoonnummers uit haar boekje blijkt dat een zekere [L.] haar toch staat op te wachten. Er wordt telefonisch contact opgenomen met een van de Franse telefoonnummers uit het boekje. De opgeroepene verklaart een nicht van betrokkene te zijn en bezoek van betrokkene te verwachten in Parijs. Betrokkene verklaart echter helemaal niet van plan te zijn om naar Parijs te gaan. Betrokkene kan geen enkele verklaring geven over alle bovenvermelde tegenstrijdigheden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat een repatriëring voorzien is op 4 mei 2013. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2, eerste lid, 2°, 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft volgende toelichting:

“Les motifs de la décision sont infondés ; la requérante conteste les propos qui lui sont attribués.

La requérante ne pouvait pas prévoir qu'il fallait posséder d'autres documents pour prouver une visite et le but de la visite ; les documents requis pour l'obtention du visa ont été déjà déposés pour la demande de visa en Cote d'Ivoire et la loi belge ne précise pas le type de documents supplémentaires qu'il aurait fallu porter avec soi à part le passeport muni du visa ;

La requérante a donc raisonnablement et objectivement estimé qu'elle possédait les documents habituellement exigés pour voyager ; donc l'exigence des policiers et des autorités belges n'est pas proportionnelle et raisonnable par rapport à toutes les efforts faits par la requérante pour obtenir son visa et manque en tout état de cause de base légale ou excède le droit accordé aux autorités locales de décider de l'admission ou non sur le territoire ;

La requérants avait en projet de profiter de son séjour pour visiter outre la Belgique, la France ;

Le seul fait de ne pas disposer de contacts directs en Belgique mais plutôt de contacts en France ne constitue pas un motif valable de refus d'admission, dès lors que cette condition n'est requise par aucune norme existante ou connue de la requérante ;

Les pays membres de l'espace SCHENGEN fixent des règles uniformes pour obtenir les visas ; l'obtention d'un visa Schengen autorise le titulaire de ce visa à circuler au sein des pays parties. Dès lors, la requérante pouvait valablement avoir des contacts en France puisqu'elle pouvait être assistée autant par des personnes en provenance de ce pays sans avoir besoin de disposer de contacts identiques en Belgique ;

La requérante dispose d'un visa valable qui n'est pas contesté ; ce visa lui permet de circuler et transiter dans tout l'espace SCHENGEN ;

La requérante dispose d'un billet d'avion aller-retour vers Abidjan et dispose d'une réservation d'hôtel en bonne et due forme pour l'ensemble de son séjour ;

Elle dispose enfin de ressources suffisantes pour couvrir ses frais de séjour et offre donc toutes garanties à cet égard “

2.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de wet van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.2.2.2. In zoverre verzoekster daarnaast betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling laat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om, behoudens de in een internationaal verdrag of de wet bepaalde afwijkingen een vreemdeling terug te drijven wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

De Raad merkt op dat het feit dat de betrokken vreemdeling, conform artikel 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, beschikt over een geldig paspoort dat voorzien is van een visum geen beletsel vormt om toepassing te maken van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het derde lid van artikel 3 van de Vreemdelingenwet legt in dat geval wel de verplichting op aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het toegekende visum te annuleren. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat dit in voorliggende zaak is gebeurd.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster, toen zij door de met de grenscontrole belaste autoriteiten werd ondervraagd omtrent het doel van haar voorgenomen verblijf en haar verblijfs-omstandigheden, weliswaar in staat was om bepaalde documenten voor te leggen, doch dat de politiediensten vaststelden dat verzoekster niet op de hoogte bleek te zijn van de precieze inhoud van een van de voornaamste stukken. Verzoekster legde namelijk een lijst voor van de toeristische bezienswaardigheden die zij in België wenste te bezoeken en die zij volgens haar eigen verklaringen zelf had uitgezocht, maar bleek niet bij machte te zijn om de minste toelichting te geven inzake deze toeristische bezienswaardigheden. De verklaringen van verzoekster dat zij om toeristische redenen in België wenste te verblijven stemmen ook niet overeen met de verklaringen van de persoon die haar op de luchthaven kwam afhalen en die aangaf dat verzoekster om professionele motieven naar België afreisde. Haar standpunt dat haar reisdoel louter in België ligt, hetgeen zij poogde te onderbouwen met twee hotelreservaties, stemt tevens niet overeen met de door haar tante afgelegde verklaringen, die aangaf dat verzoekster haar in Parijs zou komen bezoeken. Verweerder kon derhalve prima facie aangeven dat, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden die werden vastgesteld, de aangebrachte documenten niet volstonden om verzoeksters reisdoel en haar verblijfsomstandigheden te onderbouwen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij ontkent dat zij de verklaringen die haar worden toegedicht heeft afgelegd. Haar verklaringen zijn evenwel opgenomen in een politieverslag en verzoekster maakt niet aannemelijk dat in dit verslag de realiteit niet correct wordt weergegeven. Verzoekster blijft trouwens onduidelijk, nu zij enerzijds een louter toeristisch programma aanbrengt dat enkel betrekking heeft op attracties in België en anderzijds aangeeft het recht te hebben om zich naar Frankrijk te begeven en professionele contacten dreigt te mislopen.

Het standpunt dat zij over een hotelreservatie beschikt die volledig in orde is vindt voorts ook geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekster blijkt weliswaar twee hotelreservaties te hebben, doch niet voor een aaneensluitende periode en zij kon niet verklaren waar zij de nacht van 7 op 8 juni 2013 zou verblijven.

Het gegeven dat verzoekster op basis van de aangebrachte documenten een visum verkreeg en dat zij beschikt over een terugkeerticket laat op het eerste zicht ook niet toe te concluderen dat verweerder verzoeksters situatie incorrect of op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 2, eerste lid, 2°, 3 en 62 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK